

I utställningshallen högst upp i Norrbottens museum visas måleri av Lena M Olfsson. Utställningen som består av 52 verk, är målad i akryl på små bitar av MDF-board som grupperats mer efter färg än innehållsligt samband. MDF-boarden är starkt sugande vilket ger en väldigt torr karaktär åt färgen. Resultatet påminner därför mer om vinyl än akryl. Den högt uppdragna färgtemperaturen, med kadmiumfärger och andra starka pigment, samt avsaknaden av fördrivningar gör att färgerna lägger sig gärna i ett ytplan utan djupverkan i bilderna. Det är endast i överlappningarna man kan urskilja att en form ligger framför en annan. Det här sättet att förenkla är ju naturligtvis ett medvetet grepp som för tankarna till barnteckningar, byggklotsar eller tecknade serier. Den bildvärlden bestäms ofta av ett billigt tryckförfarande men också av en önskan att ernå kontraster, tydligare och större former och därmed starkare stimuli.

Motiven tycks växa ur själva målandet. Ibland verkar det som om motiven även utvecklas från målning till målning. Sviten *One love/People get ready* till *So much trouble in the world* beskriver något sådant med en kvinnlig figur återupprepad som ett tema med variationer. Lena M Olfsson har tidigare arbetat mer sökande, diffust antydande i en ljus pastellskala. Den här utställningen vittnar om en annan tillit till uttrycksmedlen men kanske också om att hon har gett sig själv ett annat uppdrag. Jag tycker mig nämligen se en förändring i hennes bildspråk sedan hon själv fick barn. Det som tidigare var sagt med tveksamhet är nu mycket mer distinkt och artikulerat, därmed inte sagt att det ändå är sannare.

I flera motiven möter vi barnets bildvärld. *Pigge och Kvacky*, hennes sons favoritleksaker, står vid ett vattendrag och funderar. I den lilla triptyken *Ankdammen* vikt som en bildskärm ser vi figurer som tagna ur doktor Snuggles filmer. *Vovva & pöl* låter och ser ut som ett konstaterande från ett barn.

Lena M Olofsson har en målmedveten strävan i sitt konstnärliga skapande. Hennes största tillgång är det undersökande förhållningssättet, men som helhet blir de många likadana formaten svårhängda. För att intrycket inte skall bli alltför tröttande har hon löst det med grupperingar. Ett grepp som definitivt är nödvändigt för att inte monotonin skall ta över. En större bild skiljer sig från de övriga *Casta diva II* men den har en bättre förlaga i *Casta diva I* och kunde av det skälet lika gärna utgått. Några av bilderna är monterade som stående objekt på socklar. Det är bra för utställningen, de delar in rummet i mindre rum vilket är välgörande för helhetsintrycket.

Det lågmälda och nyanserade, i den mån de finns där, kan ha svårt att hävda sig i färgpådraget. Det är som att titta sig omkring i en leksaksaffär, till slut ser man ingenting. Om alla ropar lika högt samtidigt hörs inte viskningen. Hur sann den än är.

Bertil Sundstedt